

La Covid-19 no és cap càstig de Déu

«La situació provocada pel coronavirus ens ha d'ajudar a obrir els nostres cors i els nostres braços a tots els qui pateixen i al planeta, que el nostre egocentrisme està fent malbé.»

I ho dic així de clar, perquè diversos sectors fonamentalistes (de diverses religions) han defensat que aquesta pandèmia és un càstig de Déu. També hi ha persones de la Parròquia que s'ho pregunten: No serà un càstig de Déu?

Pensem-hi! Quin Déu seria capaç de castigar la humanitat amb una pandèmia? Evidentment no seria el Déu de Jesús, que és Déu d'amor i de misericòrdia. A més, en la hipòtesi absurda que Déu castigues la humanitat 'pecadora' amb aquesta pandèmia, com és que la Covid-19 afecta per igual els rics i els més pobres i indefensos, quan aquests últims són els més estimats de Déu. Com podria Déu castigar amb el coronavirus aquells que Ell ha creat? Com podria voler Déu el mal per als homes, si Jesús va passar tota la seva vida curant els malalts i donant la salut als qui l'havien perdut?

Hi ha un fet constatat per tothom, i és que 'hem volgut conquerir la natura' i ens hem trobat amb aquesta pandèmia que ha alterat la nostra manera de viure i els hàbits que fins ara teníem. S'han acabat els viatges, el futbol, els teatres... I ens preguntem: 'Per què Déu permet aquest virus, aquesta pandèmia?'. En aquest moment ja són moltes les persones que, encertadament, consideren que tots els canvis que ens hem vist obligats a fer per la Covid-19 són 'una oportunitat per tal de repensar on posem, a partir d'ara, la nostra energia'.

Aquesta pandèmia ens convida a preguntar-nos 'per a què vivim o per què ens alcem cada dia'. Nosaltres podríem fer un paral·lelisme entre la situació que vivim, provocada pel coronavirus, i la que va viure el poble d'Israel quan va sortir de l'esclavatge d'Egipte. I adonar-nos que nosaltres també hem de sortir 'de l'esclavatge dels hàbits que teníem' per a fer possible 'una vida i un planeta més saludables'. Hem de 'madurar com a espècie humana, perquè això és molt bonic. Ara és el moment, no de pensar en nosaltres sinó de pensar en els altres'. D'aquesta manera farem possible 'un món més net', més solidari i més fratern, com ens ha demanat també el papa Francesc, que en la seva encíclica "Laudato si", de maig de 2015, assenyalant diversos factors que alteren la salut del planeta. Per això el papa expressava la seva preocupació pel medi ambient (núm. 91) i denunciava les 'formes de contaminació que afecten diàriament les persones' i 'l'exposició als contaminants atmosfèrics', que produeixen 'un ampli espectre d'efectes sobre la salut' (núm. 20). I és que l'hostilitat de l'home contra el planeta, amb la seva intervenció i agressió, produeix uns canvis que alteren el cicle natural de la terra.

Per altra part, aquells que creuen que Déu ens castiga amb aquesta pandèmia o amb la fam o les guerres, haurien de recordar les paraules atribuïdes a Santa Teresa de Jesús quan deia: 'Déu no té mans, les seves mans són les nostres'. Som nosaltres els responsables de les guerres, la fam o les pandèmies, ja que som nosaltres (i no Déu) qui provoquem la misèria, els conflictes bèl·lics o els desastres naturals, alterant o agredint el curs natural del planeta. I som nosaltres qui hem de saber trobar una sortida a aquesta pandèmia, 'amb el contagi de l'esperança', com ens demana el papa, per a pal·liar la crisi econòmica que ja

tenim entre nosaltres i per a evitar la crisi social que es pot produir per la pèrdua de llocs de treball. És això el que va dir Jesús als apòstols, quan aquests volien acomiadar la gent perquè anessin a proveir-se de menjar, 'Doneu-los menjar vosaltres mateixos' (Lc 9:13).

La situació provocada pel coronavirus ens ha d'ajudar a obrir els nostres cors i els nostres braços a tots els qui pateixen i també al planeta, que el nostre egocentrisme està fent malbé.

Aquesta pandèmia, 'no és una guerra, això és un desafiament de la biologia per a recordar-nos que no som els amos absoluts del món'. Ens ho recordava fa poc el president alemany "És una prova de la nostra humanitat", ben lluny del president espanyol, quan amb un llenguatge militar (semblant al comitè que cada dia informava de l'estat de la pandèmia), deia: 'Quan vencem aquesta guerra, necessitarem totes les forces del país per a vèncer la postguerra'. No sé si les metàfores militars són la millor manera del tractar el tema.

Això és un avís, l'últim avís. I és que 'el sistema que els homes hem posat en marxa no funciona' perquè 'no soluciona els problemes que genera'.

No és Déu qui castiga els homes. Som nosaltres mateixos que, amb l'avarícia i la insensibilitat davant el sofriment del planeta -greument malalt-, continuem explotant els germans i maltractant la terra. I això ha quedat més que comprovat aquests dies, ja que amb una menor activitat de l'home, a causa del confinament, s'ha registrat la caiguda més gran en la història de les emissions de Co2'.

En aquests moments de confinament, tancats a casa de la mateixa manera que estaven tancats els apòstols el Diumenge de Pasqua, Jesús també entra a les nostres llars i als nostres cors i ens diu: 'Pau a vosaltres'. És la pau i la joia que ens vénen del Senyor Ressuscitat que ens conforten i que ens donen coratge per afrontar aquesta situació tan difícil que estem vivint.